

Hồi 11**Xuống Tay Khắc Nghiệt Ê Chê
Lãng Nhục Tiểu Hiệp Chẳng Hề Xót Thương**

Hàn Ngọc Hà nín hơi theo dõi từng cử động của Đàm Nguyệt Hoa, và một lúc sau đã nghe ở góc tây bắc có tiếng hú trong trẻo vọng đến, rồi chẳng mấy chốc lại nghe thấy có tiếng ngâm thơ văng vẳng đến rằng:

Rừng xanh phẳng lặng khói sương giăng,

Núi lạnh trơ vơ vách đá thâm.

Bóng chiều trùm lầu vắng,

Có người sầu mang nặng,

Thềm ngọc đứng thần thờ,

Chim chiều bay hót hơ...

Quy trình nơi nào nhi?

Chòi trống trên lối đi.

Bài từ khúc theo điệu Bồ Tát Man ấy của Lý Thái Bạch vừa mới ngâm xong, nơi đó đã xuất hiện thêm một bóng người.

Bóng người ấy có một thân pháp nhanh nhẹn ít thấy trong đời, hơn nữa lại lướt đi không hề nghe tiếng động. Nếu người ấy không to tiếng ngâm nga, cho dù có tiến đến sát bên mọi người, chắc vẫn không ai làm sao phát giác được.

Thì ra bóng người đến đúng là chàng thiếu niên trẻ tuổi mà suốt nửa tháng gần đây đêm nào nằng cũng gặp mặt. Đây là một người cao mảnh khảnh, diện mục tuấn tú, mình mặc áo nho sinh màu xanh, trông nho nhã phong lưu, làm cho bất cứ một cô gái nào nhìn đến đều không khỏi xao xuyến bàng hoàng.

Khi người thiếu niên bước tới gần, Đàm Nguyệt Hoa bèn nhanh nhẹn tiến đến gọi to rằng:

- Ca ca!

Hàn Ngọc Hà nghe thế không khỏi giật mình, vì nàng thấy sự ngờ vực của mình hoàn toàn đúng sự thực, chàng thiếu niên ấy rõ ràng là anh trai của Đàm Nguyệt Hoa.

Nhưng Hàn Ngọc Hà cũng biết được, kẻ phải làm cho người cha già và sư phụ kiêng sợ ấy không phải là hai người trẻ tuổi này, mà chính là phụ thân của họ, tức nhân vật mà Lữ Lâm vừa gọi là Đàm bá bá.

Hàn Ngọc Hà im lặng không dám gây tiếng động, chú ý theo dõi từng cử động của hai người, và chẳng mấy chốc sau nàng thấy người thiếu niên ấy mỉm cười nói:

- Ủa, này muội muội, sao chỉ có mỗi một mình em ở đây thôi?

Đàm Nguyệt Hoa cất tiếng than dài nói:

- Lữ Tổng tiêu đầu đã bỏ đi rồi.

Chàng thiếu niên lên tiếng hỏi:

- Chẳng lẽ ông ấy vẫn còn ý định tìm đến nơi các cao thủ hai phái Điểm Thương và Nga My để cùng kéo đến gây sự với Lục Chỉ Tiên Sinh hay sao?

Đàm Nguyệt Hoa nghe thế không khỏi ngạc nhiên nói:

- Đây là lẽ tất nhiên, tại sao ông ấy không thể làm thế được?

Chàng thiếu niên ồ một tiếng dài, hỏi:

- Này muội muội, em đã gặp phụ thân chưa?

Đàm Nguyệt Hoa đáp:

- Em chưa hề gặp, hiện giờ cha đã đi đâu rồi?

Người thiếu niên ấy giậm chân nói:

- Ngụy mất rồi.

Đàm Nguyệt Hoa không khỏi cuống quýt nói:

- Ca ca, anh chớ nên nói theo lối nửa úp nửa mở như thế nữa, có chuyện gì hãy mau nói cho em được biết.

Chàng thiếu niên đáp:

- Hiện giờ nào còn thời gian để nói cặn kẽ cho em nghe? Chúng ta nên mau đuổi theo Lữ Đằng Không, để gọi ông ấy quay trở lại thôi.

Đàm Nguyệt Hoa chu nhọn đôi môi anh đào nói:

- Tại sao thế?

Người thiếu niên nói:

- Đứa con trai ông ấy chẳng hề bị sát hại, do đó nếu chúng ta không đuổi kịp ông ấy để gọi trở về chẳng hóa ra ba môn phái Võ Di, Điểm Thương, và Nga My sẽ sanh sự chém giết đẫm máu lẫn nhau hay sao?

Đàm Nguyệt Hoa không khỏi giật mình nói:

- Việc con trai của Lữ Tổng tiều đầu không bị sát hại anh làm thế nào biết được? Xin anh hãy yên lòng vì ông ấy chưa đi bao xa đâu, vậy trước tiên anh nên nói cho tôi nghe cận kề đã.

Chàng thiếu niên tươi cười đáp:

- Xem em cuống quýt mà bắt tức cười. Riêng mọi việc đã xảy ra như thế nào thật sự anh cũng chưa biết cận kề, hồi chiều này khi em mới vừa đi đến nơi, chưa kịp nói cho anh hay là nhiều tháng nay em đã đi đâu biệt dạng và tại sao trên cổ tay lại có hai sợi lòi tói sắt đeo lủng lẳng như thế này, trái lại em vừa mới nghe anh bảo là vợ chồng Lữ Đằng Không đã đến nhà Kim Tiên Chấn Càn Khôn Hàn Tốn và đôi bên chuẩn bị đánh nhau, vì chính mắt anh thấy cô con gái Hàn Tốn đến mời sư phụ là Hỏa Phụng Tiên Cô cùng đi, em đã cuống quýt rời đi ngay tức khắc. Nếu chẳng thế chỉ trong chốc lát sau tất em sẽ gặp được cha, và tất sẽ hiểu rõ từng chi tiết một trong vấn đề ấy rồi.

Đàm Nguyệt Hoa hừ một tiếng cười nhạt nói:

- Tại sao anh còn bảo tôi là quá cuống quýt? Đã thế mà anh cũng đã đến chậm một bước nên Tây Môn Nhất Nương đã bị thiệt mạng, nếu tôi chậm trễ hơn anh có lẽ Lữ Đằng Không cũng vong mạng rồi.

Sắc mặt của người thiếu niên ấy tràn đầy vẻ kinh hãi, nói:

- Mọii mọii, lời ấy của em là thực chứ?

Đàm Nguyệt Hoa đáp:

- Tại sao tôi lại nói gạt anh để làm gì?

Người thiếu niên cất tiếng than dài nói:

- Nếu thế giữa Lữ Đằng Không, Kim Tiên Chấn Càn Khôn Hàn Tốn và Hỏa Phụng Tiên Cô đã gây nên một mối thù sâu như biển, không thể nào dàn xếp nổi nữa rồi chẳng?

Đàm Nguyệt Hoa đáp:

- Lẽ tất nhiên.

Người thiếu niên ấy cúi gằm đầu đưa chân bước đi mấy bước, có vẻ như đang bần khoản nghĩ ngợi một điều gì.

Lúc bấy giờ cơn mưa lất phất đã chấm dứt, trên nền trời mây đen đã tan, vàng trắng lại bắt đầu sáng tỏ, do đó Hàn Ngọc Hà trông thấy rõ sắc mặt của chàng thiếu niên ấy đang tràn đầy nỗi ưu tư lo lắng.

Chẳng mấy chốc sau, lại nghe Đàm Nguyệt Hoa lên tiếng nói:

- Ca ca, tôi nói thực cho anh nghe là trước đây tôi đã được vợ chồng Lữ Đằng Không ra tay cứu mạng cho, vì thế chẳng những giữa họ và Kim Tiên Chấn Càn Khôn Hàn Tồn với Hỏa Phụng Tiên Cô đã trở thành thù địch, mà ngay cả tôi cũng có sự bất hòa với số người ấy nữa. Hồi chiều này tôi đã ra tay đánh nhau với con gái của Hàn Tồn tại nhà họ.

Người thiếu niên ấy lại càng lộ vẻ kinh hãi hơn, nhanh nhẹn thò tay chụp lấy tay Đàm Nguyệt Hoa hỏi rằng:

- Mọii mọii, em... em... em đã đánh thương cô ta rồi chăng?

Hàn Ngọc Hà nghe thấy giọng nói của chàng thiếu niên ấy, chứng tỏ chàng đang hết sức lo lắng cho số phận của mình, nên trong lòng bất giác ngọt ngào như được ai tưới mật. Nhưng khi nàng nghĩ lại mọi việc đã xảy ra, lại không khỏi bùi ngùi ngơ ngác.

Liền đó Đàm Nguyệt Hoa cất tiếng cười nhạt nói:

- Ca ca, có lý đâu tôi vừa mới xa anh mấy hôm mà anh đã làm quen được cô gái ấy rồi sao?

Chàng thiếu niên đáp:

- Chẳng phải như thế, mọii mọii, có phải thật sự em đã đánh trọng thương cô ta rồi không?

Đàm Nguyệt Hoa cất giọng lạnh lùng cười đáp:

- Nếu tôi đã đánh trọng thương cô ta rồi, anh định sẽ làm gì?

Đôi mày liễu kiếm của chàng thiếu niên ấy liền nhướng cao, nói:

- Nếu em đánh trọng thương cô ta, anh phải cấp tốc mang thuốc chữa thương đến để cho cô ta uống.

Đàm Nguyệt Hoa nói:

- Chỉ e rằng khi người ta biết được anh là người anh trai của tôi thì không chịu ơn như vậy.

Người thiếu niên ấy cười đau đớn nói:

- Một tấm lòng chung thủy đá vàng, lúc nào cũng tỏ ra tha thiết với người ta, vậy tại sao anh mang thuốc cứu cho mà cô ta lại khước từ?

Hàn Ngọc Hà núp bên cạnh đấy, nghe lời thiết tha của chàng thiếu niên, con tim lại không khỏi nhảy lên thành thịch, đồng thời đôi má cũng cảm thấy nóng bỏng.

Khi một người con gái đã biết một người thiếu niên nào đang yêu mình đều có cảm giác như vậy, cảm giác ấy là một tình cảm hết sức phức tạp, trong đó gồm vui thích xúc động phần khởi, e thẹn ngọt ngào mà lại có sự sợ hãi nữa.

Hàn Ngọc Hà là một cô gái hãy còn trẻ, vậy thử hỏi nào có khác hơn được? Bởi thế nàng đưa đôi mắt nhìn sững sờ về phía chàng thiếu niên trong lòng bất giác thầm kêu lên rằng: "Nếu anh mang thuốc chữa thương đến, tôi tất nhiên sẽ nhận ngay."

Lúc ấy, bỗng sắc mặt của Đàm Nguyệt Hoa sa sầm hẳn nói:

- Ca ca, nếu nàng thật sự chết dưới tay tôi thật thì sao?

Diện mục của chàng thiếu niên ấy trở thành tái mét, thối lui ra sau một bước, gần giọng nói:

- Muội muội.

Đàm Nguyệt Hoa tựa hồ thấy sự trêu chọc của mình là quá đáng, vội tươi cười nói:

- Ca ca xem anh cưỡng quýt thực là tức cười, thôi anh hãy yên lòng, tôi chỉ cướp lấy ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luận trong tay cô ta mà thôi, ngoài ra tuyệt không làm trầy đến da cô ta nữa.

Chàng thiếu niên ấy thở phì ra một hơi nhẹ nhõm, rồi quay mặt lại nói:

- Muội muội thật là tinh nghịch. Nay, chuyện không đâu chúng ta chớ nên nói dài dòng, vậy chúng ta hãy đuổi gấp theo Lữ Đằng Không trước đã, hầu cho ông ta biết là đứa con trai của ông ta không hề bị sát hại.

Đàm Nguyệt Hoa cũng lên tiếng:

- Cũng được.

Dứt lời hai người bèn quay lưng lướt thẳng về phía trước như hai vì sao sa, bọn họ vừa phi thân lướt đi nhưng cũng vừa tiếp tục trò chuyện.

Hàn Ngọc Hà chỉ còn nghe được mấy câu, hai người đã đi xa không còn làm thế nào để nghe được rõ nữa, nàng nghe chàng thiếu niên ấy nói:

- Cha vừa bảo là trong võ lâm chẳng mấy chốc nữa đây sẽ xảy ra nhiều chuyện biến động to tát. Do đó ông ấy vốn muốn ngăn chặn mọi biến động ấy lại, nhưng chỉ e thể cô sức yếu không làm sao ngăn chặn được...

Những câu nói sau cùng, Hàn Ngọc Hà không làm sao nghe được vì cả hai đã đi xa, tuy nhiên dưới ánh trăng sáng vằng vặc, nàng vẫn có thể trông thấy hai bóng người đang nhắm về phía trước tiếp tục lướt như bay.

Hàn Ngọc Hà vội đứng thẳng người lên, gương đôi mắt to ngó sững sờ theo hình bóng chàng thiếu niên trước mặt. Và cũng chính lúc ấy nàng nghe văng vẳng có tiếng xe lăn lạch cạch trên mặt đường.

Thế là, chẳng mấy chốc sau Hàn Ngọc Hà lại trông thấy rõ một cỗ xe ngựa lộng lẫy sang trọng, từ phía xa chạy nhanh tới.

Lúc bấy giờ hai anh em của Đàm Nguyệt Hoa đã đi đến ngã tư đường và cỗ xe ấy cũng đang tiến đến đó nên đã làm cản trở lối đi của họ, đồng thời cùng một lúc ấy bỗng lại nghe có tiếng đàn vui tai từ đâu vọng đến văng vẳng.

Tiếng đàn ấy nghe thật là du dương nhưng không ai đoán biết được nó từ đâu vọng đến, tiếng đàn không to lắm nhưng ai cũng nghe rõ mồn một, không hề sót một tiếng trầm hay một tiếng bổng. Hơn nữa, sau khi có tiếng đàn nổi lên, cỗ xe ngựa dường như cũng chạy chậm lại.

Hàn Ngọc Hà khi nghe tiếng đàn lọt vào tai vốn cũng không lấy chi làm lạ nhưng ngay lúc đó, một chuyện lạ đã hiện ra trước mắt nàng.

Vì ngay khi tiếng đàn vừa nổi lên, chàng thiếu niên và Đàm Nguyệt Hoa bất thần xoay người lại, chạy thẳng về phía nàng đang ẩn mình khiến nàng không khỏi giật mình sững sốt. Tuy nhiên, Hàn Ngọc Hà vẫn hy vọng là được nhìn lại diện mục của chàng thiếu niên ấy, mặc dù nàng hoàn toàn không muốn trông thấy lại Đàm Nguyệt Hoa.

Trong khi nội tâm của nàng tràn ngập bao nhiêu sự mâu thuẫn, bỗng nàng nhận thấy hai anh em Đàm Nguyệt Hoa thật sự chẳng chạy về phía nàng đang đứng mà trái lại họ đang

sử dụng một thân pháp hết sức nhanh nhẹn chạy thành một vòng tròn có trực kính rộng năm trượng.

Do đó, Hàn Ngọc Hà không khỏi kinh hãi thầm và khi nàng nghiêng tai lắng nghe kỹ hơn, cảm thấy tiếng đàn du dương kia dường như trong cỗ xe ngựa phát ra, song chỉ thoáng chốc sau, nàng lại có cảm giác từ trên trời cao bay xuống đồng thời cũng tựa hồ từ bốn phương tám hướng vọng về. Hàn Ngọc Hà nhìn thấy sắc diện của anh em Đàm Nguyệt Hoa chẳng hề có vẻ chi khác thường, song không hiểu vì lẽ gì họ vẫn một mực chạy thành vòng tròn to như thế?

Đàm Nguyệt Hoa là một người có trình độ võ công khá cao cường, việc đó Hàn Ngọc Hà biết rõ hơn ai hết vì vừa rồi nàng đã ra tay đánh với đối phương, hơn nữa nàng cũng có thể đoán biết được người anh trai của Đàm Nguyệt Hoa chắc chắn võ công không sút kém hơn Đàm Nguyệt Hoa chút nào.

Do đó, có thể nói hai người đó tuy tuổi còn trẻ mà về phương diện võ học đã tiến đến mức cao cường, đáng liệt vào hàng đệ nhất cao thủ võ lâm.

Thế mà cả hai bây giờ không tự biết là mình đang chạy thành một cái vòng tròn, và chạy mãi một chỗ. Trái lại, có lẽ họ đinh ninh là mình đang sử dụng khinh công lướt nhanh về phía trước để truy đuổi theo Lữ Đăng Không.

Một sức mạnh vô hình chi mà có thể làm cho hai người có trình độ võ học cao cường đến mức ấy lại bị chế ngự trong khi họ chẳng hề hay biết? Chẳng lẽ sức mạnh ấy là tiếng đàn du dương kia hay sao?

Hàn Ngọc Hà không khỏi hết sức kinh dị, nàng nghiêng tai chú ý lắng nghe tiếng đàn ấy, bất giác cảm thấy tâm thần bấn loạn hồi hộp lo âu, do đó nàng đoán biết được tiếng đàn ấy chính là do một nội gia cao thủ đánh lên, nên vội vàng tập trung tinh thần, điều hòa chân khí trong người để giữ tâm trạng bình tĩnh trở lại.

Khi nàng ngược nhìn lên trở lại, thấy hai anh em Đàm Nguyệt Hoa vẫn tiếp tục chạy thành vòng tròn như trước, còn riêng cỗ xe ngựa kia đã chạy thật chậm lại. Tuy cỗ xe vẫn tiếp tục chạy về trước mặt, nhưng nàng không hề nhìn thấy có ai cầm cương ngựa cả.

Hàn Ngọc Hà đoán biết những tiếng đàn ấy chẳng phải nhằm đánh lên để chế ngự nàng, nên nàng mới có thể trấn tĩnh được tâm thần của mình dễ dàng như vậy. Đồng thời nàng xét thấy hai anh em của Đàm Nguyệt Hoa chắc cũng không có gì đáng lo ngại vì phụ thân của hai người chẳng phải là một nhân vật tầm thường. Nếu chẳng phải vậy, người cha già và sư phụ của mình tại sao phải lo âu khiếp sợ sẵn sàng bó tay chờ chết như vậy?

Vì nghĩ như thế nên nàng bèn có ý định bỏ đi, hầu thoát khỏi vòng nguy hiểm cho mình trước thì hơn.

Do đó nàng bèn vội vàng thò tay nhắc bổng Lữ Lâm bước thụt lùi ra sau mười trượng, rồi nhắm ngọn núi Hồ Khưu chạy bay đi.

Khi Hàn Ngọc Hà đến bên dưới ngọn tháp cao trên đỉnh núi, đôi tai vẫn còn nghe tiếng đàn du dương bay vọng về không ngớt.

Liền đó bèn sử dụng khinh công nhảy vọt thẳng lên đỉnh ngọn tháp như một con chim bay và chỉ trong nháy mắt là nàng đã đáp yên được đôi chân trên tầng chót vót của ngọn tháp ấy.

Nơi đó chính là nơi gần đây Hỏa Phụng Tiên Cô làm chỗ nấu thân nên Hàn Ngọc Hà tới lui luôn, khung cảnh chung quanh nàng hết sức quen thuộc, do đó khi đứng yên đôi chân, nàng bèn nhanh nhẹn xô một cánh cửa sổ, phi thân lao thoát vào bên trong phòng rồi để yên Lữ Lâm nằm xuống đất. Tiếp đó nàng hồi hải quay người trở ra đưa mắt nhìn về phía ngọn núi.

Ngọn tháp ấy được xây cất trên đỉnh núi Hồ Khưu, hơn nữa đây là một ngọn tháp rất cao, nên Hàn Ngọc Hà đứng từ trên nhìn xuống có thể trông thấy rõ xung quanh xa đến hàng mười dặm.

Do đó nàng thấy nơi nàng rời đi khi nãy, hai anh em Đàm Nguyệt Hoa vẫn tiếp tục chạy nhanh trên một cái vòng tròn, vì thế mỗi lúc nàng lại cảm thấy hết sức kinh dị.

Chính vì thế nàng tạm thời quên mất Lữ Lâm đang nằm yên trên đất, trái lại chỉ chú ý hành động của hai anh em Đàm Nguyệt Hoa, và trải qua hơn một tiếng đồng hồ sau, nàng bỗng trông thấy từ trong mui cỗ xe ngựa có một cánh tay thò ra nện mạnh ngọn roi trên khoảng không nghe một tiếng bộp, khiến những con ngựa co vó chạy nhanh, bánh xe lăn trên mặt đường nghe lách cách.

Thế là cỗ xe nhắm phía trước lướt đi nhanh như gió và tiếng đàn cũng mỗi lúc mỗi một nhỏ dần, cuối cùng im bật.

Bởi thế khung cảnh xung quanh lại trở về với sự tĩnh mịch, không còn nghe tiếng động chi khác nữa.

Khi tiếng đàn vừa im, hai anh em Đàm Nguyệt Hoa cũng liền dừng bước chân đứng lại cả.

Lúc bấy giờ, Hàn Ngọc Hà từ trên cao nhìn xuống, tuy nhìn rõ hai bóng người bên dưới nhưng vì khoảng cách xa quá nên chẳng làm thế nào nghe được rõ giữa hai người đang nói những gì.

Nàng chỉ thấy hai người đứng sừng sờ như thế một lúc thật lâu, rồi mới quay lưng nhắm phía trước mặt tiếp tục phi thân lướt đi nhanh như gió, chỉ trong nháy mắt mà đã lẩn khuất trong màn đêm.

Hàn Ngọc Hà đưa mắt nhìn theo bóng chàng thiếu niên ấy và chợt nhớ lại lời của chàng ta vừa rồi, trong lòng bất giác cảm thấy bùi ngùi như bị mất một vật chi quý báu.

Hàn Ngọc Hà đứng sừng sờ bên cửa sổ một lúc thực lâu, mới quay đầu nhìn lại bên trong gian phòng, lúc ấy trời sắp bình minh nên vầng trăng cũng đã lặn mất. Do đó bên trong gian phòng đã trở nên tối lờ mờ, không còn trông thấy rõ những vật chung quanh.

Hàn Ngọc Hà cất tiếng khẽ than thầm, rồi thò tay vào áo lấy chiếc bật lửa đánh cháy lên, hơn nửa năm nay, hàng đêm nàng cùng sư phụ đều đến nơi này tập luyện võ công, nên đối với mọi sự bày trí trong gian phòng nàng hiểu rõ như gian phòng riêng của nàng ở nhà vậy.

Tầng chót của đỉnh tháp này rộng không hơn một trượng vuông, bên trong bày trí lại vô cùng đơn sơ, gồm một chiếc bàn, một chiếc ghế ngồi và một chiếc giường ngủ mà thôi.

Sau khi đã bật cháy bật lửa lên, Hàn Ngọc Hà đưa cao cánh tay định thắp sáng ngọn đèn dầu trên bàn...

Nhưng khi chiếc bật lửa ấy vừa kê sát đến tiêm ngọn đèn, nàng bỗng kinh hoàng thất sắc đứng trơ ra như một pho tượng, đôi mắt của nàng giương lên tròn xoe, cả thân người nàng khẽ run rẩy, chiếc miệng anh đào há hốc. Nàng muốn gào to nhưng không làm sao gào thành tiếng, sắc mặt nàng hãi kinh và cảm hận không thể tả.

Hàn Ngọc Hà đứng trơ ra một lúc thật lâu mới bỗng rùng mình một lượt, rồi vung tay ném mạnh chiếc bật lửa về phía trước, nhưng chiếc bật lửa đó rơi đúng vào đĩa đèn nên ngọn lửa bắt đầu cháy sang tiêm đèn khiến cho cả gian phòng đều được sáng tỏ.

Liền đó, Hàn Ngọc Hà bỗng lao thoát về phía trước, gào to lên rằng:

- Cha! Cha!

Thì ra, từ khi rời khỏi ngôi nhà của mình, Hàn Ngọc Hà lúc nào cũng định ninh người cha già và sư phụ mình là Hỏa Phụng Tiên Cô vẫn còn ở yên tại nhà, hơn nữa thang lầu dùng để lên xuống bên trong ngôi tháp hiện đã hư hỏng tất cả, do đó nếu muốn vượt lên

tầng chót, tất phải dùng đến khinh công tuyệt đỉnh để trèo từ phía ngoài lên mà thôi, do đó nòng đình ninh là trên tầng chót của ngọn tháp chắc chắn không có kẻ nào lên đến được cả.

Bởi lẽ đó khi vừa lên đến nơi, vì đang sốt ruột muốn theo dõi mọi hành động của anh em Đàm Nguyệt Hoa nên không thấp đèn sáng lên ngay. Thế nhưng ánh lửa vừa bùng lên khiến cảnh vật trong gian phòng được soi sáng, nàng bất thần lại trông thấy sát bức tường đã hiện ra một bóng người.

Bóng người ấy hết sức to lớn, chắc chắn không phải là Lữ Lâm. Lữ Lâm là một cậu bé có thân hình nhỏ thấp, đồng thời khi này bị nàng bỏ nằm trên đất, còn bóng người ấy chẳng những cao lớn mà lại đang đứng sừng sất sát mặt tường.

Sau cơn kinh hoàng, Hàn Ngọc Hà đưa mắt chú ý nhìn kỹ bóng người ấy hơn, đã kinh hoàng đứng trơ người ra, không còn nhúc nhích được nữa.

Vì nàng đã trông rõ bóng người đang đứng sừng sững trước vách tường kia, tai tóc rối bời, trên lồng ngực có một vết thương to, máu tuôn ra đầm đề. Đôi tay chỏi vào vách tường để giữ vững thân người, đôi mắt gương tròn xoe, nhìn thẳng về phía trước. Do đó, Hàn Ngọc Hà khi vừa quay mặt nhìn lại, đôi mắt của nàng chạm thẳng vào đôi mắt đang gương to, nhưng hoàn toàn mất hết ánh sáng của bóng người ấy.

Hơn nữa cũng chính trong lúc ấy, Hàn Ngọc Hà lại nhận ra bóng người cao lớn kia không ai khác hơn là thân phụ của mình, tức Kim Tiên Chấn Càn Khôn Hàn Tốn.

Hàn Ngọc Hà không làm thế nào có thể tưởng tượng nổi là cha mình lại bất thần xuất hiện nơi này, và đã bị trọng thương chết đi từ lúc nào.

Do đó, sau cơn kinh hoàng, nàng đã ném bỏ chiếc bật lửa đang cầm trong tay rồi nhắm ngay xác chết Hàn Tốn lao thoát tới, nàng ôm siết lấy xác chết cứng đờ của phụ thân và qua một lúc thực lâu sau mới òa khóc to vô cùng thống thiết.

Người em trai của nàng đã chết giờ đây cha nàng lại chết đi, trong khi mẹ nàng mất sớm như vậy giờ nàng đã trở thành một con người cô cút bơ vơ trên cõi đời.

Bởi thế tiếng khóc của Hàn Ngọc Hà vừa to vừa đau đớn so với tiếng khóc của nàng lúc bên trong cánh rừng trúc hồi chiều này lại càng bi ai thống thiết gấp bao nhiêu lần.

Chẳng mấy chốc sau, ánh đèn bên trong gian phòng cũng trở thành lơ mờ nhạt, chẳng phải cây đèn ấy đã cạn dầu mà chính vì bên ngoài trời đã bắt đầu vào bình minh.

Màu trời đã sáng nên bên trong gian phòng nơi đỉnh tháp cũng đã trở thành lò mớ nhọt nhạt, nhưng chẳng mấy chốc sau một vệt triều dương màu vàng kim đã từ ngoài chiếu vào gian phòng tĩnh mịch ấy.

Hàn Ngọc Hà nghẹn ngào đưa mắt nhìn lên, mớ tóc óng mượt trên đầu nàng đã rối phờ, đôi má rần rụa nước mắt, trên cánh môi dưới của nàng đã hiện một làn nứt nẻ khá sâu, rớm máu đỏ hồng, chứng tỏ tâm trạng nàng đau đớn không thể tả.

Hàn Ngọc Hà đưa tay chỗi mạnh trên mặt đất, đứng thẳng người, rồi lại đưa tay vuốt lại mái tóc đang buông rũ ở trước mặt về phía sau, nàng cố trấn tĩnh lại tâm thần nhưng vẫn đứng trơ trơ ra như pho tượng.

Sau đó Hàn Ngọc Hà đưa mắt nhìn về bức vách nơi Hàn Tốn vừa đứng khi nãy, trông thấy hai chữ viết bằng chỉ lực rõ mồn một, ấy là một chữ Lữ và một chữ Đàm.

Ngoài ra, ở phía trên của hai chữ ấy độ ba thước còn có dấu một bàn tay và dấu bàn tay ấy đã ấn sâu vào vách đá đến non một tấc mộc, chứng tỏ một kẻ nào đó là nhân vật nội công cao cường tuyệt đỉnh hiếm có trong đời, hơn nữa cạnh dấu tay cái của bàn tay ấy lại còn có một ngón tay nhỏ mọc giơ ra nên bàn tay đó gồm sáu ngón.

Đôi dòng lệ vốn đã ngưng đọng của Hàn Ngọc Hà bỗng giờ đây lại tuôn rơi lả tả, nàng kêu thét lên rằng:

- Cha! Cha! Con đã biết rồi, kẻ giết cha chính là Lữ Đằng Không và Đàm lão tặc. Con biết rồi! Con biết rồi!

Hàn Ngọc Hà chỉ chú ý nhìn đến hai chữ trước mặt, chứ hoàn toàn không để ý đến dấu bàn tay nọ vì hai chữ ấy ở đúng vào vị trí tả hữu cạnh hai bàn tay của Hàn Tốn chống vào tường khi nãy, do đó Hàn Ngọc Hà vừa nhìn qua tin chắc là trước khi chết phụ thân mình đã viết hai chữ ấy lại, hầu giúp cho những người chung quanh biết kẻ sát hại ông là người họ Lữ và họ Đàm.

Tuy vừa rồi Hàn Ngọc Hà đã chính mắt nhìn thấy Lữ Đằng Không bông xác chết của Tây Môn Nhất Nương rời khỏi ngọn Hồ Khưu, nhưng vì quá căm hận trước cái chết của người cha già, nàng vẫn đinh ninh kẻ sát hại cha mình chắc chắn chính là Lữ Đằng Không chứ không còn chi đáng nghi ngờ nữa.

Vì nàng đối với Lữ Đằng Không đang có một sự căm hận đến tận xương tận tủy, và cho rằng tất cả những tai họa đến với gia đình mình đều do chính một tay lão gây nên.

Nàng đứng trơ trơ một lúc khá lâu, rồi bỗng từ từ quay đầu trở lại, đưa đôi mắt ngập đầy phần hận nhìn chòng chọc vào người Lữ Lân.

Lúc bấy giờ Lữ Lân đã bị nàng khóa cứng Đái Mạch huyết nên vẫn còn nằm yên trên đất, tuy cậu ta có vận dụng chân khí trong người với ý định là tự giải trừ huyết đạo cho mình nhưng vẫn chưa thể nào đạt được ý muốn.

Sở dĩ Lữ Lân không thể tự giải trừ huyết đạo được là vì vừa rồi Hàn Ngọc Hà xuống tay nặng nề vì nàng đã biết rõ lai lịch của Lữ Lân. Về trình độ võ công của hai người vốn suýt soát nhau mà thôi, nhưng nhờ Hàn Ngọc Hà đã xuống tay trước, nên Lữ Lân muốn tự giải trừ huyết đạo cho mình cũng không phải là chuyện dễ.

Hàn Ngọc Hà đưa mắt nhìn chòng chọc vào người Lữ Lân một lúc lâu, mới thò tay lên vai tuốt ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân xuống nhắm ngay lồng ngực Lữ Lân từ từ thấp từng tấc một.

Bởi thế lồng ngực của Lữ Lân không ngót nhấp nhô theo hơi thở dồn dập, cậu ta đưa đôi mắt nhìn đăm đăm vào cái mâm đỏ rực trên ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân và qua một lúc những mũi nhọn trên chiếc mâm tròn ấy đã xuyên thủng lớp ngoài, bắt đầu chạm đến da trên ngực của cậu.

Mãi đến lúc này, Lữ Lân cũng không thể nào đoán biết được cô gái xinh đẹp trước mặt mình tại sao lại có ý định sát hại mình như vậy, hơn nữa cô ta lại chính là ai?

Nhưng Lữ Lân tự biết tính mệnh của mình hiện đang mong manh như chỉ mảnh treo chuông và biết không còn sống mấy lúc nữa, vì cậu ta trông thấy đôi mắt của đối phương tràn đầy căm hờn, vậy chắc chắn đối phương phải giết mình mới hả dạ. Cậu ta lại thấy đối phương chẳng những có ý định giết chết mình mà còn định băm nát xác chết mình ra hàng trăm mảnh nhỏ mới hả cơn tức giận qua tia mắt nàng.

Bất luận là ai đứng trước cái chết, thì bản thân tự vệ của bản thể cũng tự nhiên sinh ra một sức mạnh không ai có thể giải thích được, do đó khi Lữ Lân biết được cánh tay của cô gái xinh đẹp ấy nếu ấn xuống thêm một chút nữa, món binh khí quái dị kia sẽ chuyển động và những mũi nhọn chung quanh tất sẽ giết chết mình không kịp trở.

Do đó, Lữ Lân cố vận dụng chân khí trong người, khiến xương cốt toàn thân cậu ta chuyển lên kêu nghe răng rắc.

Ngay từ lúc nhỏ Lữ Lân đã được cha mẹ truyền dạy cho cách rèn luyện nội công hai phái Nga My và Điểm Thương, hơn nữa, vợ chồng Lữ Đăng Không luôn luôn tìm những món linh đơn diệu dược nhằm giúp tăng cường công lực cho người để cho Lữ Lân uống, nên trong

người cậu ta đã có sẵn một nguồn chân lực dồi dào. Giờ đây trước con nguy cấp, quyết định sự sống chết, Lữ Lâm lại không còn sợ bị tiêu hao chân lực trong người, cấp tốc vận chuyển đến phá vỡ huyết đạo đang bị chế ngự. Do đó, cậu ta bỗng thấy thân hình bất thần nhẹ nhõm vì huyết đạo vốn bị khóa cứng đã được giải trừ.

Nhưng cùng lúc đó Lữ Lâm bỗng cảm thấy trước lồng ngực chợt bị nhói đau, cậu ta kinh hoàng đưa mắt nhìn kỹ thấy một mũi nhọn trong món binh khí quái dị trong tay của đối phương đã ấn sâu vào da thịt trước lồng ngực mình đến non nửa tấc mọc.

Những mũi nhọn trên binh khí của Hàn Ngọc Hà dài đến ba tấc mọc nên nếu cắm ngập thì chắc chắn Lữ Lâm sẽ mất mạng ngay.

Bởi thế, tuy lúc ấy Lữ Lâm đã giải trừ huyết đạo cho mình, nhưng cậu ta biết nếu mình để lộ việc ấy cho đối phương biết thì chẳng khác chi thúc giục đối phương sát hại mình sớm hơn mà thôi. Do đó cố trấn tĩnh thông thả nói rằng:

- Giữa tôi và cô nương hoàn toàn không quen biết nhau, vậy tại sao cô nương lại định sát hại tôi như thế? Tôi rất vui lòng nghiêng tai lắng nghe lời giải thích của cô nương.

Lúc đó, trong lòng Hàn Ngọc Hà đang tìm một cách chi để giết chết Lữ Lâm thực chậm, khiến cho cậu ta phải kéo dài sự đau đớn trước khi tắt thở, chính vì vậy nên ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân của nàng chỉ được ấn xuống từ từ. Nhưng bất thần nàng nghe Lữ Lâm lên tiếng nói nên không khỏi giật mình sửng sốt và tự nhiên cánh tay cũng ấn mạnh xuống nhanh hơn.

Ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân trong tay Hàn Ngọc Hà vừa ấn xuống thì mũi nhọn đã cắm sâu vào da thịt trước lồng ngực Lữ Lâm lại được ấn sâu thêm non nửa tấc mọc nữa, nhưng lúc ấy Lữ Lâm đã đoán biết trước được là nếu mình lên tiếng bất thần nói chuyện với đối phương thì chắc chắn đối phương sẽ giật mình, và nếu tiếng nói của mình càng bình tĩnh thì đối phương lại càng kinh hãi hơn.

Bởi thế khi vừa cất tiếng xong, Lữ Lâm đã vận chuyển chân lực vào cánh tay phải, vung chưởng hất ngược trở lên cùng một lúc với Hàn Ngọc Hà ấn mạnh ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân xuống.

Do đó, Hàn Ngọc Hà hơi kinh hoàng thất sắc và nàng thấy một luồng kinh phong cuốn tới nên mất hết bình tĩnh, vội nhảy lùi ra sau để tránh.

Chính nhờ thế nên ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân trên tay nàng cũng được nhắc bổng khỏi lồng ngực Lữ Lâm.

Phút giây ngắn ngủi ấy chính là cơ hội tìm đường sống của Lữ Lân, nên cậu ta liền chỗi mạnh cánh tay trái xuống đất đứng phắt lên, đồng thời nhanh như chớp lách tránh ra xa ba thước nữa.

Cùng một lúc Hàn Ngọc Hà đã đoán biết sơ dĩ Lữ Lân lên tiếng nói được chính là do cậu ta đã vận dụng chân khí giải trừ huyết đạo cho mình, nên sau khi vừa nhắc bóng ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân ra khỏi lồng ngực Lữ Lân thì nàng lại nhanh như chớp dùng ngay thế võ Thiên Giáng Hỏa Vân, bắt từ trên giáng thẳng xuống đầu đối phương.

Nhưng khi ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân của nàng vừa giáng xuống tới nơi thì Lữ Lân đã kịp thời đè nén đau đớn nơi vết thương, lách mình tránh xa rồi.

Hàn Ngọc Hà vì quá căm giận trước cái chết thảm thiết của cha già, nên khi vung tay đánh ra chẳng những đã dùng một thế võ vô cùng hiểm hóc, mà còn sử dụng đến chín phần mười chân lực toàn thân, do đó sau khi ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân đánh hụt Lữ Lân thì tiếp tục giáng thẳng xuống sàn nhà, nghe một tiếng phập và đã lún sâu vào gạch đá phân nửa chiếc mâm tròn.

Lữ Lân sau khi lách ngang liền phi thân chụp ngay một chiếc ghế cạnh đó, rồi vung ngang quét thẳng về phía Hàn Ngọc Hà để phản công lại.

Lúc bấy giờ tuy vết thương ở ngực Lữ Lân chẳng phải nhẹ, nhưng vì cậu ta biết nếu không liều mạng đem hết sức bình sinh ra đối phó kẻ địch, chắc chắn không thể nào bảo toàn tính mạng cả. Do đó cậu ta không còn nghĩ ngợi đến điều chi khác, mà dốc hết sức bình sinh vung chiếc ghế công về phía đối phương, tuy thế đánh ấy thật sự chẳng phải là một thế võ chi, nhưng vì sức mạnh trên cánh tay của Lữ Lân quá to tát nên chiếc ghế đã rít gió ào ào, tạo nên một uy lực vô cùng khiếp sợ.

Hàn Ngọc Hà không còn đủ thời giờ để giật ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân trở về, hồi hã nhảy lùi ra sau một bước để tránh, rồi thò tay vào sườn rút sợi roi vàng ra hồi hã vung thẳng về phía trước.

Ngọn roi vàng ấy chính là một món binh khí đã khét tiếng bấy lâu trong võ lâm, khi được nàng vung ra, nó giương thẳng như một ngọn roi sắt, và khi cánh tay của nàng xoay thành một cái vòng tròn, ngọn roi đã được uốn cong như hình một cây cung, nhắm Lữ Lân quét tới với thế võ Hậu Nghê Xạ Nhật vô cùng mãnh liệt.

Lữ Lân vừa trông thấy đối phương sử dụng ngọn roi vàng ấy, không khỏi giật mình sửng sốt, kêu to lên rằng:

- Cô có phải là... con gái Hàn Tốn không?

Câu nói chưa dứt, ngọn roi trong tay của Hàn Ngọc Hà đã bắt từ trên giáng xuống, quét ngang qua bả vai của Lữ Lân. Do đó chỉ sau một tiếng bộp, lớp áo trên bả vai của cậu đã bị rách toạc, mà làn da cũng bị ngọn roi gậy thành một vết bầm rớm máu.

Tuy nhiên, Lữ Lân vẫn nghiêng chặt đôi hàm răng, cố đè nén sự đau đớn, tiếp tục lặp lại câu hỏi vừa mới rồi mấy lượt nữa.

Vì câu hỏi ấy trong trường hợp hiện nay quả thực có một tầm quan trọng vô cùng to tát.

Trong đầu hôm này, tuy Lữ Lân bị Hàn Ngọc Hà khóa cứng huyết đạo, nhưng đôi tai của cậu vẫn còn nghe được lời nói chuyện giữa Đàm Nguyệt Hoa với Lữ Đăng Không, cũng như giữa Đàm Nguyệt Hoa với người anh ruột của nàng.

Nhờ thế Lữ Lân mới biết được mình đã nhận lầm cô gái trước mặt là Đàm Nguyệt Hoa, hơn nữa cậu ta cũng biết được người mẹ già thân yêu của mình đã bị giết chết tại nhà riêng của đại hiệp Hàn Tốn.

Lúc ấy, trong lòng cậu ta hết sức đau xót nhưng cậu ta vẫn không làm sao tưởng tượng nổi, cô gái chế ngự huyết đạo mình lại chính là con gái của Kim Tiên Chấn Càn Khôn Ngô Giang đại hiệp Hàn Tốn.

Mãi đến khi Hàn Ngọc Hà rút ngọn roi vàng trong lung ra và Lữ Lân nhìn thấy ngọn roi có ánh sáng màu vàng kim lấp lòe, mới chợt hiểu được lai lịch của đối phương.

Nếu cô gái này thật sự là con gái của Kim Tiên Chấn Càn Khôn Hàn Tốn thì cũng chính là kẻ thù địch bất cộng đái thiên của cậu ta.

Chính vì lẽ ấy nên mặc dù Hàn Ngọc Hà đã quất trúng vào người Lữ Lân một roi đau điếng, nhưng cậu ta vẫn cắn răng chịu đựng lặp đi lặp lại câu hỏi của mình, để tìm hỏi cho được lai lịch của đối phương.

Hàn Ngọc Hà nghe hỏi, cất tiếng cười dài đáp:

- Đúng thế, ta chính là con gái của Kim Tiên Chấn Càn Khôn Hàn Tốn đây.

Câu nói vừa dứt, thì nàng lại rùn thắp đôi chân, tràn ngay người tới trước, vung ngọn roi quét ngang nghe một tiếng vút, khiến bóng roi cuốn tới cuốn cuộn, vì thế võ ấy chính là thế võ bí hiểm mà Hàn Tốn đã truyền dạy cho nàng, tức là một trong những thế hay nhất trong đường roi của Hàn Tốn, có tên gọi là Trọc Lãng Tề Thiên.

Bởi thế, bóng ngọn roi chập chờn giữa khoảng không trông chẳng khác chi những đợt sóng to ngoài biển cả, nối tiếp nhau cuốn tới ào ạt, gây nên một áp lực mà ai thấy cũng kinh tâm.

Trong khi đó, gian phòng trên đỉnh ngọn tháp lại quá nhỏ, đồng thời Lữ Lâm lại vừa bị ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân gây thương tích trước lồng ngực quá nặng nề, bả vai cũng vừa bị trúng một roi và bắt đầu sưng to lên, khiến cánh tay phía trái đau buốt không làm sao đưa lên nổi nữa, vậy thử hỏi cậu ta lách tránh đi đâu được?

Chính vì vậy tiếng roi giáng trúng vào người cậu ta bộp bộp liên tiếp, thế là trong chớp mắt Lữ Lâm đã bị Hàn Ngọc Hà đánh liên tiếp bảy tám roi, đau đớn đến nhào lộn trên mặt đất, trông thật vô cùng thảm khổ.

Nhưng Hàn Ngọc Hà tựa hồ như đã trở thành một người điên dại, tóc tai rối bời, đôi mắt hung ác, vung roi giáng xuống như mưa.

Lữ Lâm không làm sao tránh được nên bị trúng ba ngọn roi đau thấu xương tủy và khi cậu ta lăn lộn đến sát bên ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân, nghiêng chặt hàm răng, cố đè nén sự đau đớn trong người, giật mạnh món binh khí quái dị ấy lên đỡ thẳng vào đường roi do đối phương quét tới, thế là qua một tiếng xoảng, cậu ta đã đỡ được một đường roi vừa giáng tới của Hàn Ngọc Hà.

Hàn Ngọc Hà trông thấy thế bèn thu cánh tay trở về vung thành một vòng tròn, rồi chụp lấy đuôi ngọn roi siết cứng trong bàn tay, cất giọng lạnh lùng cười liên tiếp nói:

- Tên tiểu súc sinh kia, coi người còn chạy đi đâu?

Lữ Lâm siết chặt ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân định đứng thẳng lên, nhưng khắp châu thân cậu ta đang đau buốt, đôi chân mềm nhũn nên vừa đứng lên đã lại ngã xuống đất. Lữ Lâm đã cố gắng đứng lên liên tiếp mấy lần nhưng lại té trở xuống, không tài nào đứng vững được.

Lữ Lâm cảm thấy sự đau đớn khắp châu thân cậu ta có thể chịu đựng được, trái lại những tiếng cười lạnh lùng và vô tình sắc bén như đao thép của Hàn Ngọc Hà không ngớt vang lên bên tai, khiến cậu ta có cảm giác như nó cắm phập vào lồng ngực mình. Do đó, cậu ta cố vận dụng hết chân lực trong người gắng gượng đứng trở lên một lần nữa, và lần này cậu ta đã đứng thẳng người lên được, mặc dù đôi chân không ngót lão đảo.

Liền đó Lữ Lâm cảm hận thét lên một tiếng dài rồi vung mạnh cánh tay ném mạnh ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân về phía Hàn Ngọc Hà, đồng thời nhanh như chớp xoay lưng nhắm hướng cửa sổ lao thoát đi.

Cử chỉ ấy của Lữ Lân chúng tỏ cậu ta nhất định tìm lấy cái chết để giải thoát sự đau khổ của mình.

Nhưng giữa lúc thân hình của Lữ Lân vừa từ trong cửa sổ bay vọt ra bắt đầu rơi trở xuống đất và chắc chắn sẽ tan thân nát thịt chết ngay, thì Hàn Ngọc Hà đã lạnh lẽo lách mình tránh thoát ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân vừa ném tới, rồi đưa chân tràn thẳng đến cửa sổ vung ngọn roi quét thẳng ra ngoài nghe một tiếng vút, khiến đầu ngọn roi đã cuốn chặt vào người Lữ Lân.

Hành động của Hàn Ngọc Hà chẳng phải có mục đích cứu nguy cho Lữ Lân mà chính vì nàng không muốn để cho Lữ Lân rơi xuống đất, hầu được chết nát thân như vậy.

Riêng Lữ Lân khi vừa cảm thấy thân người mình đang bắt đầu từ trên cao sa xuống thì bất thần bị đầu ngọn roi quấn chặt lấy cổ của mình nghệt cứng, không làm thế nào thở được, do đó cậu ta vội đưa hai cánh tay ra chụp lia lịa vào khoảng không và đã vô tình chụp trúng thành cửa sổ.

Rồi liền đó Lữ Lân lại nghe Hàn Ngọc Hà cất tiếng cười khanh khách và tung ngọn roi vàng vút xuống như búa bổ.

Vừa rồi, Lữ Lân sở dĩ dám tung mình ra khỏi cửa sổ quyết tâm tìm đến cái chết là vì cậu ta thấy không còn một hy vọng nào sống sót dưới bàn tay độc ác của đối phương nữa. Tuy nhiên với một con người có cá tính quật cường như Lữ Lân, đây chỉ là một hành động bất đắc dĩ mà thôi.

Nếu trong trường hợp khác, cậu ta thấy còn hy vọng bám víu lấy sự sống, chắc chắn không khi nào cậu ta hủy mình, vì hiện giờ cậu ta đang mang nặng mối thù sâu của mẫu thân, thử hỏi làm sao có thể hủy mình cho được? Chính vì lẽ đó nếu có một tia hy vọng nào để bám lấy cái sống, Lữ Lân quyết sẽ không hề buông bỏ và tia hy vọng đó đang đến với cậu ta.

Trong khi Lữ Lân bám chặt vào thành cửa sổ, cậu ta chỉ thấy đôi chân mình còn cách mái ngói cong ở tầng dưới độ nửa thước mà thôi, do đó cậu ta đoán biết nếu mình thận trọng buông đôi cánh tay ra và sử dụng thế Đảo Quả Kim Liềm cho thực khéo, dùng đôi chân móc lấy mái cong ấy, có thể đu người chui thẳng vào cửa sổ ở tầng phía dưới, trốn thoát khỏi bàn tay độc ác của Hàn Ngọc Hà.

Do đó Lữ Lân nghiêng chặt đôi hàm răng, cố chịu đựng những ngọn roi đang từ trên tay của Hàn Ngọc Hà đánh vút xuống tới tấp, cậu ta đưa mắt nhìn kỹ hơn khung cảnh phía dưới

chân, nhưng cũng ngay lúc ấy cậu ta bỗng cảm thấy khắp thân người đau buốt vì ngọn roi thứ hai của Hàn Ngọc Hà cũng vừa giáng trúng vào người.

Ngọn roi đã đánh đúng vào xương sống của Lữ Lâm, trong khi đó những huyết đạo nằm nối dài theo xương sống trên cơ thể con người đều lệ thuộc vào Đốc Mạch và cũng chính là những huyết mạch vô cùng trọng yếu.

Hơn nữa, thế võ ấy của Hàn Ngọc Hà chính là thế Lưu Tinh Tam Tập, nên sau khi ngọn roi được đánh ra, đầu ngọn roi đã liên tiếp điểm đúng vào ba huyết Đạo Đạo, Trung Khu và Khí Dương, cứ mỗi lần đầu roi điểm đúng vào các huyết đạo trên, đôi mắt Lữ Lâm tóe lửa đỏ lòm nên cậu ta biết nếu mình không buông tay cho thân người rơi xuống, chắc chắn sẽ bị mất mạng vào ngọn roi kế tiếp của đối phương.

Chính vì vậy, Lữ Lâm hít vào một hơi thật dài, rồi buông lỏng hai bàn tay đang nắm thanh cửa sổ để cho thân hình rơi thẳng xuống dưới, trong khi đó bàn chân phải của cậu ta đã nhanh chóng móc lấy mái ngói cong ở phía ấy, khiến cả thân người đu đưa lủng lẳng giữa khoảng không, rồi mới lấy đà lao thẳng vào cửa sổ của tầng dưới.

Nhưng khi thân hình của cậu ta vừa lướt khỏi cửa sổ để vào bên trong gian phòng, đôi chân không còn gượng đứng vững được nữa, nên đã té đánh phịch xuống sàn nhà. Đồng thời, cùng một lúc đó mái ngói cong vốn đã mục nát của cậu ta vừa đu người cũng sụp đổ và rơi thẳng xuống mặt đất.

Cũng may là lúc bấy giờ trời mới vừa sáng tỏ nên chung quanh đây chưa có bóng khách nhân, bằng trái lại thì chắc chắn đã có một số người bị trọng thương rồi.

Lữ Lâm vừa té xuống sàn nhà thì tâm thần cơ hồ sắp ngất lịm đi, nhưng vì cậu ta tự biết mình không chụp lấy khoảng thời gian hết sức ngắn ngủi này để tìm sinh lộ thì không làm sao thoát khỏi độc thủ của đối phương. Lữ Lâm gắng gượng đứng thẳng người lên...

Nhưng cũng ngay lúc ấy, bỗng cả xương sống của cậu ta bất thần cảm thấy lạnh buốt vì bên trong gian phòng này có bảy tám pho tượng thần đang ngồi sừng sững, trông linh động như một con người sống, diện mục đều hết sức hung tợn.

Có một điều đã làm Lữ Lâm cảm thấy hết sức lạ lùng, ấy là chung quanh gian phòng đâu đâu cũng bụi phủ, nhện giăng, nhưng riêng bảy tám pho tượng thần đó lại sạch sẽ, chẳng hề thấy một hạt bụi.

- o O o -